

bring, men Folkethinget har ikke ſagt og vil aldrig ſige, at Regjeringen ikke ſkal være i Overensſtemmelse ogſaa med Landſthinget, men det bliver Landſthingets egen Sag at faae denne Fordring fyldeſgjort. Folkethinget har aldrig gjort Fordring paa, at Regjeringen udelukkende ſkulde være i Overensſtemmelse med Folkethinget, og naar det ikke ſtaaer der, ſaa kan der fornuſtigvis ikke øves en ſaadan Kritik med Henſyn til denne Udtalelſe, thi at Regjeringen ſkal være i Overensſtemmelse med begge Thing er viſnok en billig Fordring. Jeg ſkal nu ikke gaa dybt ind paa det, der kaldes Parlamentariſme, men jeg vil dog bemærke lige over for høitærede Conſeilpræſident, at lige ſaa ſikker ſom den høitærede Conſeilpræſident er paa, at det, der forſtaas ved Parlamentariſme, er Noget, der ligger rent udenfor Grundloven, lige ſaa ſikkert vil jeg for mit Vedkommende paafſtaa, at den er Noget, der er i Overensſtemmelse med Grundloven. Jeg forſtaar ikke hele vor forfatningsmæssige Stilling anderledes, end at den konſtitutionelle Konge og den anſvarlige Regjering, ſom ſkal føre Regjeringen, er forpligtet til at føre den paa en ſaadan Maade, at den kan gaa ſin naturlige Gang, og dertil hører, at Regjeringen ſkal kunne faae en Finantslov vedtagen. Det er min Opfattelse, og det er det, der ſtrides om, det er den egentlige Strid; men fra at erkjende dette og til at gaa over til at ſige, at Folkethinget ſkal være eneregerende, er der et stort Spring, og det paafſtaar jeg paa det Beſtemteſte, at det vil Folkethinget ikke, i det Mindſte vil Mindretallet i denne Sal det ikke, det vil kun lige for lige. Men vi kunne ſelv ikke med vor bedſte Villie og med Overveieſe af Forholdene nogenſinde komme til at forſtaa, at den Omſtændighed, at der til en vis Tid ikke kan blive vedtagen nogen Finantslov, kan give Regjeringen nogenſomhelſt, jeg vil ikke ſige Grund, men Tilaldeſe til at gaa andre Veie end dem, ſom Grundloven ligefrem forſkriver, jeg mener hermed, at den ſkulde udſtede den deſværre i den ſidſte Tid her ſaa meget omtalte proviſoriſke Finantslov. Thi hvis dette ſkulde være Meningen med Grundloven og de grundlovmæssige Beſtemmelſer, naar vi den 31te Marts ſtod uden nogen af begge Rigsdagens Afdelinger vedtagen Finantslov eller med en Finantslov, ſom Regjeringen ikke vilde indſtille til Hans Majestæt Kongens Stadſeſtelſe, ſaa er det jo meget ſandſynligt, jeg ſiger ikke juſt, at det er viſt, men at det er meget ſandſynligt, at dette Tilſælde ſaa vilde indtræffe en Gang om Aaret. Det er ſom ſagt meget ſandſynligt, men hvis vor Grundlov var indrettet paa denne Maade, at en Regjering en Gang aarlig kunde gaa til at bevilge Bevillinger paa egen Haand, ſaa vilde det, ſom Frihedsmændene tidligere have ſat ſom Nr. 1, nemlig Skattebevillingsretten, blive til Intet, og det kan jeg aldrig tro er Grundlovens Mening. Jeg behøver ikke at forſikre, at jeg og mine Ven-

ner føle det dybt og beklage det, og at det er os en ſtor Sorg, at vi ſtaa ſaaledes, at vi ingen Finantslov faae, men hvormeget vi end Alleſammen beklage det og ſørge derover hver for ſig og i Fællesſkab, ſaa komme vi dog ingen Begne dermed. Striden vil jo nu blive forſtat, det er beklageligt, men naar den bliver forſtat inden for Grundlovens Omraade, ſaaledes at vi ſtadig ſtaa paa den lovlige Grund, ſaa er Beklagelſen dog ikke ſaa ſtor, og vi kunne taale det, thi vi maa i hvert Fald haabe, at naar de ſtridende Parter i kortere eller længere Tid have tøret ſammen, Fornuſten ſaa lige godt vil blive ſaa ſtor, at man fra alle Sider vil opgive de forferdelige Paafſtande, ſom man nu anſer for de ene rigtige, og der vil da nok komme en Moderation tilſtede. Men jeg vil ſige, at derſom en Moderation ſkal kræves og vedblivende kræves i den Retning, at en Regjering ſkal kunne regjere, uagtet den ikke er i Overensſtemmelse med begge Rigsdagens Afdelinger, og ſkjøndt den ikke føler ſig ligefrem forpligtet til at ſkaſte en aarlig Finantslov tilſtede, ſaa frygter jeg meget for, at Tilſtanden vil blive betænkelig.

Jessen: Det er ikke min Lante at berøre noget af de egentlige ſtørre konſtitutionelle Spørgsmaal, der nu ere bragte paa Bane, men jeg kan dog ikke undlade at gjøre to Bemærkninger til den ærede ſidſte Talers Uttringer, og den første er da den, at, uagtet jeg erkjender, at Alenehed er en ſærdeles ſtor Dyd, ſaa tror jeg dog, at det ærede Medlems Meningsfæller have begaaet en ſtor taktiſk Feil ved ikke at ſtille det under Stolen, at enhver Overenskomſt var umulig med den nuværende Regjering. Dermed have de jo forud afſtaaret Muligheden af en Overenskomſt uden ved at fremsætte Fordringer, ſom ganſke viſt ere forfatningsmæssigt uberettigede. Den anden Bemærkning, jeg vil gjøre, er den, at man dog ikke kan ſige, at enhver Regjering er forpligtet til at tilveiebringe en Finantslov, det er en ſamlet Pligt eller rettere ſagt en ſamlet Op-gave, ſom Grundloven paalægger de 3 Lovgivningsmagtens Faktorer at komme overens om en Finantslov. Men det er ſandelig ikke den enkelte Pligt eller nogen Mulighed for den enkelte at tilveiebringe en Finantslov, naar de to andre ikke derom kunne enes med den tredje. Derimod er jeg med det ærede Medlem enig i dybt af Hjertet at beklage, at det Budſkab, ſom nu Paafſtemorgen ſkal gaa ud over Landet, ſkal lyde paa, at Rigsdagen atter har været 6 Maaneder ſamlet uden at udrette noget egentlig til Gavn for Folk og Land, og at den ikke har været i Stand til at tilveiebringe en Finantslov, men maa ſøge Hvile i midlertidige Tilſtande, ved hvis Udløb atter de Stridspunkter, ſom nu ſkulle afgjøres, førſt vilde komme til Afgjørelſe, og at endelig ikke Noget nu, naar Finantsloven negtes,